

Hazudós 3.

2009 november 27. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

- [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Ezt a m?fajt a híres Bercz András alapozta meg, az ? nyomát követve dolgozott külföldön Münchausen báró, idehaza bizonyos Háy János és Ablonczy Bálint. Az alábbi remeket hihetetlen szerencsével teljes épségben leltem meg itt, éppen ezen a képerny?n!

No megvártam, míg leküzdí zavarát XIII. Rottyics, mert tudtam ám a nevét is, csak elfelejttem. Akkor félre vont, kimentünk a parkba, és megmondta, hogy ?t igazából Buga Jakabnak hívják, és Nyírmadocsáról származott el anno valami útépités okán, s amit a hajóról mondott, azt komolyan gondolta. Kint van ugyanis egy expedíciós hadteste Délamerikában, Pataton országban, és meghalt az admirális, a legénységet meg lágerba zárták az óriások. Mert hogy ottan óriások élnek. Na mondom, sok marhaságot hallottam életemben, de má' megengedj, fölség, ezt nem hiszem el. Fogadást kötöttünk, de azzal, hogy magamnak kell utánajárnom, mi is az igazság. Így kerültem hajóra!

A flotta zászlóshajóját, a Satupad cirkálót bocsájtották rendelkezésemre. A fedélközbe elszállásoltak háromezer kutyafej? tatárt, ?k voltak az expedíciós hadtest. A tengerészek jórészt görögök, a tisztikar természetesen magyar volt, mint a fontosabb hadiflottáknál általában. Behajóztunk több ezer tonna konzervet, sárgaborsót, savanyó tököt, s?t még ivóvizet is, mert errefelé sós a tenger. (Aki halott már ilyet, az tegye föl a kezét!)

Április elsején oldottuk el kiköt? köteleinket. A mólón ezernyi nép, fúvószenekar, a tribünön a város kiválóságai sorakoztak fel. Épp engedélyt adtam Görcs Huba kapitánynak az indulásra, amikor megláttam a tömegben hajdani tanítványomat a hadiakadémiáról, bizonyos Topol Ferit. Igen sajnáltam, hogy eddig nem találkoztunk, és hangomat kieresztve üdvözöltem:

-Szevasz, Topol!

No, az óta hívják a hajdani Halászfőjérvárat Szevasztopolnak.

Utunk első szakaszán a Holt-tengert szeltük át. Ez arról nevezetes, hogy itt az unalom öl meg minden hajóst, mert sem szél, sem vízi állatok, sem mozi nincs a közelben. Hogy az embereket foglalkoztassam, kitaláltam az íjászversenyt. Felhordattam a raktárból ami íj ott hevert, azt mind. A l?vonalat a hajóorrban jelöltem ki, a céltáblákat pedig a taton helyeztem el. El?ször a szabad váltás tengerészeit állítottam sorba. Elhangzott a vezényszó, surrantak a vessz?k, még szép találatok is akadtak, hanem ami ezután következett – szóval a katonaság, a kutyafej? tatároknak egy jó része ott heverészett, süttette a hasát a fedélzeten, és amikor meglátták, hogy a tengerészek a táblákra l?nek, hát mind fölugrott. Ékhetetlen csaholással rohantak hátra, mindegyik céltáblát nyolctíz tatár próbálta elkapni, és vinni a „vadász”-nak. Egészen elborzadtam arra a gondolatra, hogy ezt a csürhe népet majd nekem kell hadba vezetnem? No, megvártam, míg elhozzák a táblákat (közben több társukat halálra marták, amelyik meg sikerrel járt, úgy riszálta a farát, mint valami vadászvizsla.) Baca népség, gondoltam, a legjobb lenne megszabadulni t?lük, hisz a tisztikarból és a legénység válogatottjából nagyobb harcérték? csapatot tudok kiállítani ezeknél! Hát vezényeltem: jobbra kalózhajó, összlövés, egy-kett?-három! Mindenki ell?tte nyilat jobbra, ezek a böszme félkutyák meg eszük nélkül a vessz?k után...

Pogány István

Szerz? a Flag Polgári M?hely tagja

Ajánló